

Поглавље прво

Прича господина Академика

После онако лепог дворишта, нисам ни помишљао да ће ме унутрашњост Академикове куће још више фасцинирати. Нисам баш неки експерт за ентеријере, али као писац могу рећи да имам прилично добро запажање. Овде је све било на свом месту, тако складно и безвремено.

Кад сам напустио минијатурно предсобље, ушао сам у пространи дневни боравак. Овде бих могао да дочекам пензију, а да притом ништа не мењам, помислих. Зидови беху топлих боја, нијансе између светлозелене и окержуте. Светлост је продирала кроз масивне прозоре, купајући све осим временског камина преко пута. У том калеидоскопу боја посебно су доминирале укусно одабране апстракције, међу којима сам, чини ми се, видео и слику Оље Ивањицки. Рустичан намештај слагао се с фигурама од дрвета, оријенталним лампама и оружјем које се раскошно цаклило с постоља. Био је то прави музеј у малом, с тим што ми је нешто недостајало. Књиге. Нисам видео ама баш ниједну књигу, али сам био сигуран да их мој домаћин складишти у библиотеци која се крије негде у овој кући. Нисмо се ту задржавали, настојница ме је одвела низ леви ходник до степеништа. Осећао сам се као Алиса у земљи чуда, очекујући да ће се Луди Шеширџија појавити сваког тренутка. Ангелина ме је довела до дрвених врата

с дивним дуборезом. Покуцала је два пута и онда ушла. Брзо је изговорила: „Ваш гост је стигао” и померила се у страну.

Крајње несигурним корацима, ушао сам у просторију која је личила на кабинет неког трулог богаташа и угледао га. Мој домаћин је био старац од седамдесет и кусур година. Пепељастосиву косу имао је само са стране, око ушију и на потиљку, док на врху беше ћелав. Наборано лице прикривало је миле очи испод финих наочара, а лепо поткресана брада осмех који се појавио кад ме је угледао. Седео је у тапацираној фотељи испред камина огрнут бордо бадемантилом. У десној руци држао је лулу, а у левој некакав комад накита. Био је мешавина остарелог Шерлока Холмса и подмлађеног Хјуа Хефнера. Невиђена комбинација, помислих.

Пошто сам се мало окуражио, приђох два-три корака напред, пружих руку и одлучно рекох: „Добар дан. Ја сам *џисаи*, драго ми је”.

Академик ми је протресао руку пошто је устао из фотеље. То је урадио некако превише споро за своју конституцију јер је био витак, помислих да је посреди нека болест која га мори. Касније ће се испоставити да сам био у праву.

„Здраво. И мени је драго да сам те напокон упознао. Како си путовао?”, упитао ме је гласом који је одисао мудрошћу и ослободио ме у секунди.

„Хвала на питању, добро”, одговорих. „Читао сам нешто успут да ми прође време.”

Академик се задовољно осмехнуо кад је чуо одговор. Понудио ми је да седнем у фотељу преко пута његове и рекао настојници: „Госпођице Ангелина, донесите мом госту и мени по једну кафу и киселу воду, молим вас.” Из његових речи закључих да настојница није удата.

„Наравно, господине. Само, какву кафу ви пијете?“ упитала ме је са довратка.

„Са равном кашиком шећера“, одговорио сам.

Када је Ангелина отишла, Академик устаде и привуче дрвени сточић на којем је била керамичка пиксла у облику шкољке. Пошто сам спустио телефон, цигарете и упаљач, отворио сам торбу и извадио своја два романа. Већ сам их потписао, још у Нишу, сада је само требало да пронађем праве речи уз које бих их поклатио свом домаћину.

„Ево, донео сам вам по један примерак мојих књига, посвете су унутра“, рекох несигурно.

Академик их је узео, прочитао кратке посвете какве увек пишем људима које не познајем добро, или нимало, одложио их на сто и захвалио ми. Тада сам приметио да свака његова реч некако зрачи; такви људи су ретки као бели тигар, а овај ми је личио на неког грчког филозофа. Док је пућао лулу, личио је на Гандалфа или на професора Дамблдора, што би мени у овој ситуацији давало улогу Фрода или Харија Потера.

Тишину је прекинула Ангелина, која је на сребрном послужавнику донела кафу, киселу воду и чајне колачиће. Рекла је да ће се повући у своју собу и да, ако му затреба, господин само треба да позвони. Опет смо били сами у кабинету. Припалио сам своју прву цигарету откако сам стигао у Београд. Са њом је и почела прича мог мистериозног домаћина.

„Претпостављам да су ти околности у којима си се нашао прилично нејасне. Вероватно имаш хиљаду питања да ми поставиш, у то не сумњам. Не смета ти што ти не персирам?“

„Не, наравно.“

„У реду. Сада ћу ти рећи зашто сам те позвао да дођеш код мене и будеш мој гост“, рекао је, док је нестрпљење у мени расло све више.

„Момче, ја умирем”, казао је крајње озбиљно. „Питање је дана када ће смрт доћи по мене. Међутим, ја се смрти не плашим. Плашим се да ћу отићи на онај свет и понети неке тајне са собом, тајне које сматрам да треба да поделим с неким.”

Тада сам отприлике могао да наслутим због чега ме је Академик звао. Моје сумње су полако почеле да се потврђују.

„Читао сам твоје књиге. Морам признати да нису крем савремене књижевности, али мене је привукло нешто друго. Твој ентузијазам.”

Потврдно сам клигнуо главом, иако га нисам у потпуности разумео.

„Данас људи имају проблема с писањем обичне СМС поруке, а ти си тако млад успео да објавиш два романа, колико знам, без икакве протекције.”

То сам му потврдио и успут испричао оно што углавном говорим на промоцијама. Он ме је саслушао до краја, па, пошто је сркнуо кафу, наставио: „То је вредно дивљења. Зато сам тебе изабрао да данас дођеш.”

Уследио је опасан напад кашља старог човека, болест га је полако рушила из темеља. Показао ми је руком на камин, на којем су стајале кутије с лековима. Додао сам му их, као и чашу с киселом водом. Старац је то попио и прошло је неколико дугих минута док поново није почео нормално да дише. Питао сам га да ли му је боље, а он је само клигнуо главом.

„Не брини за мене. Ја не жалим ни за чим, али ти ћеш жалити ако не саслушаш све што имам да ти испричам. Зато иди узми с радног стола кожни роковник и оловку које сам припремио за тебе. Морамо да почнемо, а касније ћемо направити паузу и ручати”, рекао ми је гласом који је тињао као свећа крај отвореног прозора. Послушао сам га и поново сео у фотељу с роковником и оловком у крилу.

„Момче, оно што ти будем причао записиваћеш у роковник. Наравно, не дословце, али потруди се да похваташ суштину.”

„У реду. Само ми реците о чему ћемо писати”, питао сам, прибојавајући се одговора.

„Ха! То сам питање чекао. Видиш, одговор је уједно једноставан и компликован. Бојим се да ћу морати да ти понудим овај други”, прошаптао је Академик загонетно док сам ја чврсто стезао керамичку оловку.

„Да почнемо. Балканско полуострво добило је назив с доласком Османлија. Пре тога ови крајеви звали су се Сорација. Постоји једна легенда, старија од времена у којем је Божји син ходао земљом, чији је значај огроман. Ја сам вероватно једини живући човек који зна све појединости о њој. Време ју је прекрило покровом заборавља, али сада је прави тренутак да буде откривена. То ћеш учинити управо ти, и тако остварити моју последњу жељу”, рекао је Академик крајње озбиљно и започео своју магичну причу.